

Kari KK Korhonen
Kauko Röyhkä

ALAMAAILMAN PASTORI

CRIME
TIME

ALAMAAILMAN
PASTORI

Kari KK Korhonen
Kauko Röyhkä

ALAMAAILMAN PASTORI

CRIME
TIME

Ensimmäinen painos

© Kari KK Korhonen, Kauko Röyhkä ja Docendo 2026

CrimeTime-kirjat julkaisee Docendo

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kansi: Jussi Jääskeläinen

Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-914-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Sisällysluettelo

7 Alkusanat	Hautuumaakierros 79
13 Stairway To Heaven	Jore 81
18 Maaninka	Maaninka 88
22 Anteeksipyyntö	Maaninka : Heidi 91
25 Maaninka	Heidin hajatelmiä 93
31 Itä-Helsingissä	Maaninka 96
35 Kunniamerkki	Heidin hajatelmiä 99
38 Turpakeikka	Poliisit ja rosvot 102
42 Maaninka	Periaatteita 107
47 Mä oon mikä oon	Koirajuttu 114
51 Vaarallinen kaveri ?	Tatun hyvä päätös 120
55 Vasikointi	Hallintohumppaa 126
57 Johanna	Glamouria ? 130
60 Make ja Mose	Sukupolvelta toiselle 135
62 Tupu	Seijan kertomus
65 Haulikolla jalkaan	Sampasta 138
69 Veljesten tarina päätyy	Kadonneet isät 141
72 Vainajan pukeminen	Maaninka 144
75 Siunauspuhetta tekemässä	Heidin hajatelmiä 149
	Heidi 151
	Maaninka 152

155 Uskonnoista ja ulkomaalaisista	Romanit 215
157 Sari ja hänen tyttärensä	Järjestötoimintaa 217
159 Siskon tuska	Naisia vankilassa 220
161 Eräs äiti	Roni 228
164 Kenenkään ei pitäisi kuolla yksin	Maaninka 233
168 Missä hän on ?	Siviilielämän alkuun 236
170 Tervetuloa helvettiin	Kuren kertomus 239
173 Riina	Maaninka : serkun luona 244
177 Syntymä ja kuolema	Karin terapeutti 248
179 Vankilaan puhumaan evankeliumia	Vanhemmuus ja isyys 257
182 Heid in hajatelmia	Mira 258
184 Mukaan politiikkaan	Mirva 261
189 Alajärvi	Maaninka 263
192 Muutto ja uusi työ	Juki 267
195 Kuopion kaupungin- valtuustoon	Intia 272
198 Tuula, selviytyjä	Televisiossa 286
206 Piatta	Tullaan toimeen 287
209 Joona	Limpparia lasissa 292
212 Maaninka	Rakennustöitä 295
	Järjestötuet 298
	Kööpenhamina 301

Alkusanat

Aikoinaan, kun minulta kysyttiin olisinko halukas että elämästäni tehtäisiin kirja, niin se ei ollut mikään läpihuutojuttu. Kirjan tekeminen on oma prosessinsa ja elämänsä lyöminen muiden eteen niin sanotusti ”takki auki” kirjallisessa muodossa on aivan eri asia kuin puhuessa kertoa elämäänsä. Elämänmuutoksesta oli kuitenkin aikaa silloin seitsemän vuotta, ja koimme vaimoni Heidin kanssa, että olimme valmiita siihen.

Olin sairaan tarkka faktoista ja käytin tekstejä vankiloissa kavereitteni luettavina. Halusin, että äijät voivat allekirjoittaa sen minkä kirjaan laitan. Olisi kauheaa tilanne, jos kaveri vaikka Sukevan vankilan kongilla nostaisi kirjan ylös ja sanoisi, että tää on fuulaa.

Mietin kenet saisin kirjoittamaan alkusanat *KK – Kuolemankauppias* -kirjaan? Halusin siihen myös vähän virallisempaa näkemystä ja siksi rohkenin kysyä kirjoittajaksi senaikaisen Kuopion poliisilaitoksen huumeryhmän Sari Rautarintaa, joka oli silloin vanhempi konstaapeli, ja hän suostui.

Arvostan tuota liikettä todella paljon. Eihän minun elämänmuutoksen onnistumisesta ja jatkumisesta ollut mitään takeita. Vuonna 2025, kun *Kuolemankauppias*-kirjan julkaisusta oli kulunut kaksikymmentäviisi vuotta,

pyysin Sarilta uutta tekstiä ja ilokseni sain häneltä videon. Tuolloin hän oli Police Advisorina YK:n operaatiossa UNMISS:ssa, eli suomeksi poliisineuvonantajana Etelä-Sudanin Jubassa. Julkisesti tämä video näytettiin ainoan kerran *KK – Kuolemankauppias* -kirjan 25-vuotisjuhlassa.

*

Tervehdys KK täältä Etelä-Sudanin Jubasta. 25 vuotta ja 100 000 kappaletta sitten pyysit minua kirjoittamaan Kuopion poliisilaitoksen huumeryhmän puolesta alkusanat sinun ensimmäiseen kirjaan. Kirjoitin, että maailmassa, jossa hyvä ja paha käyvät ikuista taistelua, sinä, KK, olet siirtynyt hyvän puolelle, toivottavasti pysyvästi. Muistan, että mietin hyvin tarkkaan mitä sanoja siihen kirjoitan, koska olin vasta muutaman vuoden virassa ollut ”baby police”, ja olin jo aika monta kertaa saanut petettyä asiakkaiden puolesta, koska vaikka he olivat luvanneet etteivät enää koskaan käytä, niin muutaman päivän päästä he joutuivat taas putkaan pilleripurkki tai piripussi taskussa. Minä olin melko varma, että niin käy myös sinun kohdalla. Mutta nyt 25 vuotta myöhemmin voin luottaa sinuun ja sinun tukijoukkoihin niin maan päällä kuin hengessä.

Näiden vuosien aikana me molemmat olemme ajautuneet aika kauas siitä Petosen Karhunpesästä, siitä kuuluisasta baarista, jossa painittiin ennen putkaan lähtöä niin, että tuolit vaan lenteli. Meidän ei tarvitse enää painia, ei ainaakaan keskenämme. Sinä kierrät kouluja, kierrät seurakuntia ja puhut ihmisten kanssa siitä polusta minkä olet kulkenut ja missä olet nyt tilanteessa, että minä äänitän sinulle tätä viestiä Etelä-Sudanissa. Kierrät puhumassa ihmisille, ettei heidän tarvitsisi kulkea niitä samoja vaikeita reittejä kuin

sinä. Minä teen sitä samaa täällä neljännellä YK/EU-missiollani, puhun paikallisille poliiseille, jotka ovat usein luku- ja kirjoitustaidottomia, jotta he olisivat mahdollisimman hyviä poliisiammattilaisia tukeakseen omia kansalaisiaan. Meillä molemmilla on varmaan sama halu parantaa maailmaa yksi ihminen kerrallaan.

Silloin 25 vuotta sitten kirjoitin, että ”sinä KK olet ihme joka antaa kunniaa elämälle kuoleman sijasta”. En voi olla ajattelematta miten vähän ihmeitä ylipäättänsä tapahtuu. Täkäläisten, eteläsudanilaisten ihmisten haavat ovat syviä, yhteiskunnan kyky auttaa ihmisiä on hyvin heikko, auttavat kädet on halvaantuneita resurssien puuttuessa. Tämän tilanteen toivottomuus saa minut arvostamaan ihmeitä entistä enemmän. Sen takia toistan, KK, että sinä olet ihme, joka parantaa maailmaa yksi ihminen kerrallaan. Toivotavasti me molemmat jaksetaan tehdä näitä ihmeitä vielä seuraavatkin 20–30 vuotta. Ja tiedän, että tätä viestiä nauhoitetaan sinun syntymäpäivänäsi. Hyvää syntymäpäivää. Stay strong and stay safe.

Sari Rautarinta

”SIITÄ ON LÄHETTY, ETTÄ TÄHÄN ON TULTU”

Mä teen tätä äänitystä sulle, Kauko, saunan lauteella. Varmaan kuuluukin, kun istun lauteilla ja heittelen löylyä ja siksi kiuas välillä sihahtaa. Katselen ikkunasta ulos laituria, ja tällä hetkellä täällä kaukana pihavalojen hehkun ulotumattomissa on säkkipimeää. Musta talviyö, järvellä jääkansi päällä. Tuolle jälle johtaa saunan terassilta laituri ja laiturin päässä on ”terapeutini” valmiina vastaanottamaan minut, kun vaan minulle sopii ja olen valmis läväyttämään takkini auki.

Ajattelen viimeaikaista tapahtumia ja keskusteluja ihmisten kanssa. Olen toivonut, että elämä välillä helpotaisi ja saisin vapautua ja nauraa ihmisten kanssa, mutta ei se vaan tunnu menevän niin. Koko ajan on jotakin raskasta. Tasapaino säilyy, koska itse olen kunnossa ja perheelläkin menee taas suhteellisen hyvin, mutta kun tuonne pimeyteen katselen, niin mieleeni muistuu se vanha suomalainen maalaus, jossa kuolema kulkee talvisessa maalaismaisemassa, raahustaa kumarassa kuin vanha mies. Kuolema on elämän luonnollinen päätös, ja minä ajattelen siitä niin, että meidän elämämme jatkuu rajan toisella puolella. No millaisena? Sitä minä en tiedä, enkä ala siitä teologisesti edes kenenkään kanssa väittelemään. Se nähdään sitten. Minulle henkilökohtaisesti tärkeää on, että tiedän olevani matkalla sinne, minne haluan. Silti olen monet kerrat tuntenut aivan järkyttävää tuskaa ja surua kuoleman edessä. Joidenkin matka tässä matoisessa maailmassa on ollut täynnä kärsimystä ja se on loppunut aivan liian aikaisin.

Mikä minun sanomani on tänään? Mietin sitä tässä saunan lauteella. Nuorena olin rikollinen ja narkomaani. Kun olin 21-vuotias, oma lääkäriini alkoi puhua minulle. Olin uusimassa reseptiä. Hän sanoi: ”Kari kuule. Me ollaan tunnettu vuosia ja minä olen tullut siihen tulokseen, että aletaan hakemaan sinulle eläkettä”. No minähän heti ajattelin että mieletön juttu. Ei tarte enää kahden viikon välein täytellä lappuja työkkäriin. Siihen aikaan se piti tehdä paperilla ja se oli vaivalloista ja turhaa touhua. Olin pysyvästi työtön. Jostain syystä sanoin lääkärille, että antaahan olla.

Samanikäisenä minut poliisin sanojen mukaan luokiteltiin ammatti- ja taparikolliseksi. Sitten jysähti booom, ja jostain käsittämättömästä syystä kolmannella linna-tuomiollani tulin uskoon, raitistuini ja muutuini lainkuuliaiseksi kansalaiseksi. Jälkeenpäin olen tajunnut, että se oli välttämätöntä. En olisi kestänyt sitä elämää yhtään pitempään. Todennäköisesti olisin kuollut. Roju ei antanut enää mitään, kaikki fiilikset siitä oli jo vedetty. Hihat mustana ja kipeinä olin kiskonut nopeaa ja välillä hidasta, vaikka nopea oli minun pääartikkelini.

Tämän päivän true crime maalaa rikollisuudesta ja aineidenkäytöstä oudon demonisen ja kiehtovan kuvan. Tämän kirjan tarkoitus on näyttää mitä se kaikki oikeasti on. Päättäköön lukija sitten haluaako elää samalla tavalla kuin muutamat tässä kirjassa kuvatut ihmiset ovat eläneet. Ja rikos- ja päihdekierteeseen joutuneille haluan sanoa, että ulospääsy on olemassa. Tiedän sen itse nimimerkillä ”koke-musta on”. Ei se helppoa ole, mutta mahdollista. Ilman sitä toivoa en jaksaisi tätä työtäni edes tehdä.

Taulun nimi on *Kuoleman vaellus* ja sen on maalannut Magnus Enckell vuonna 1896. Juuri nyt, tällä hetkellä,

voin kuvitella Kuoleman vaeltamassa tuolla järven jäällä. Oikeastaan näen sen sieluni silmin, se on piirtynyt verkkokalvooni tai jonnekin. Kuolema, tuo murheellinen hahmo. Ehkä se joillekin piinatuille sieluille tuo vapautuksen. Mutta en haluaisi antautua Kuolemalle, koska elämäkin voi olla hyvää, sitä ei saa heittää menemään.

En ole koskaan kokenut puhumisen minua auttavan. Se on vain asioiden vatkamista ja pyörittämistä. Puheesta pitää siirtyä tekoihin. Tässä kirjassa annan muutaman esimerkin siitä, miten se tapahtuu.

STAIRWAY TO HEAVEN

Joskus muutama vuosi sitten mulle soitettiin ja kysyttiin, että voisinko tulla siunaamaan haudan lepoon kaksi vanhaa ystävää, joihin olin tutustunut jo 1980-luvulta. He olivat sisarukset Tapi ja Memma. Tapi ei oikeastaan käyttänyt aineita, mutta viinaa hän joi aika rankasti. Hän oli joskus sanonutkin, että halusi kuolla viinaan – ja niinhän lopulta kävikin. Kyllä hän joskus pilveäkin pössytteli, olin myynytkin sitä hänelle. Memma puolestaan oli aikanaan yrittäjä ja piti omaa liikettä. Hän osti minulta silloin tällöin varastettua tavaraa ja myi sitä kaupassaan.

Tapi oli kuollut maanantaina ja Memma saman viikon torstaina. Molemmat menehtyivät sairauteen. Hautajaisia oli suunniteltu jo viikkojen ajan. Viikkoa ennen hautajaisia seurakunnan kanttori otti yhteyttä ja kysyi voisiko hautajaisissa soittaa Led Zeppelinin *Stairway To Heavenin*. Sanoin, ettei mulla ole mitään sitä vastaan. Siinäähän ei ole kristillistä sanomaa, on jopa sanottu että siinä olis ihan päinvastainen sanoma, mutta se oli ollut Tapin lempibiisi ja se oli myös omaisten toive. Ehkä Tapi olisi halunnut sen kuulla vielä kerran.

Yhden henkilön piti huolehtia muistotilaisuuden järjestelyistä: varata tila sekä järjestää tarjoilut. Maanantaina, vain viittä päivää ennen lauantain hautajaisia, hän ilmoitti,

ettei ollut saanut hoidettua mitään. Ei vaan saanut hoidettua. Hän oli ilmeisesti niin sekaisin päihteistä, ettei yksinkertaisesti pystynyt siihen. Olimme tietenkin pettyneitä ja vihaisiakin, mutta minkäs sille mahtoi. Niissä piireissä sellaista tapahtuu. Kaikki pallot eivät mene maaliin – eivätkä kaikki pysy edes kentällä.

Soitin Johannalle, vanhalle ystävälleni, joka tunnetaan siitä, että asiat järjestyvät hänen käsissään. Hän ryhtyi heti toimeen. Hän soitti seurakuntatalolle, ja kuin ihmeen kaupalla Pyhän Johanneksen kirkon tilat olivat vapaina. Seuraavaksi piti järjestää tarjoilut. Meitä oli muutama tuttu auttamassa. Soitin Via Dialle, Kuopion Vapaakirkon diakoniatyöhön, ja kysyin, voisiko sieltä saada ruokatarvikkeita hautajaisia varten. Kerroin tilanteen, ja vastaus tuli empimättä: ”Totta kai löytyy.” Kysyin mistä voidaan tulla ruokia hakemaan? He olivat niin sydämellisiä, että lupasivat toimittaa ruoat Johannan luokse. Kyse oli kaupoista ja erilaisista tilaisuuksista kerätystä hävikkiruoasta, josta saatiin koottua vieraille runsaat tarjoilut. Kaikki tuotteet olivat täysin käyttökelpoisia ja tuoreita. Toinen kaveri Anne ja hänen tyttärensä alkoivat valmistamaan ruokia. En enää muista keitä muita siellä oli hommia painamassa, mutta nyt tila oli saatu ja ruokapuoli oli kunnossa.

Sitten koitti hautajaispäivä.

Siunaustilaisuus alkoi. Istuin siunauskappelissa arkusta katsoen oikealla, vasemmalla istuivat omaiset. Paikalla olivat lapset ja muut sukulaiset. Saattoväkenä oli vanhoja kavereita, monenlaista elämänkulkijaa. Kun virsi *Maan korvessa kulkevi lapsosen tie* oli laulettu, tuli minun vuoroni. Astelin arkkujen eteen. Siinä pappi pitää yleensä pienen hiljaisen hetken ja lausuu rukouksen. Itse yleensä

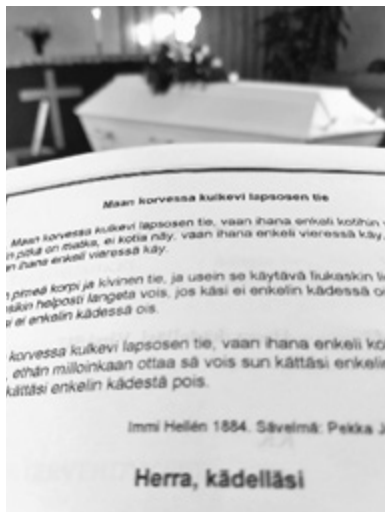
pyydän Herralta, että saisimme tästä hyvän ja kauniin hetken: ”Herra, anna sun pyhän läsnäolosi olla tässä. Kosketa ihmisten sydämiä ja vaikuta Henkesi kautta, että jokainen kuulija ymmärtäisi, että nyt ollaan Pyhän edessä.”

Tällä kertaa minun hiljainen hetkeni oli erilainen ja rukous jäi rukoilematta. Sanoin vain Herra auta minua! Sitten pyysin Tapilta ja Memmalta heidän arkkujensa edessä anteeksi. He olivat minua vanhempia,

enkä minä ollut aloittanut heidän päihdehistoriaansa tai aiheuttanut heidän kuolemaansa, mutta omalla aineiden myynnillä ja rikollisella toiminnalla olin jossain vaiheessa mahdollistanut myös heidän päihteenkäyttönsä. Tiesin, että olin saanut kaiken sen anteeksi jo kauan sitten. Olin myös kärsinyt kaikki yhteiskunnan minulle määräämät rangaistukset. Olin ansainnut kaikki tuomioni, mutta tiesin, että olin myös Jumalan edessä saanut anteeksi sillä tietyllä hetkellä 2.12.1993. Naarajärven vankilan päiväsellissä numero 19. Kerron siitä myöhemmin tässä kirjassa.

Nyt seisoin kahden arkun edessä ja pyysin hiljaa mielessäni anteeksi Tapilta ja Memmalta. En ollut koskaan aikaisemmin tehnyt niin.

Olin ennenkin haudannut kavereitani, joille olin myynyt aineita. Mutta tämä kerta oli erilainen. En välittänyt kenestäkään muusta läsnäolijasta, pidin hiljaisen hetkeni

Vaikka olisi millainen taival äijällä tahansa, niin yleensä lauletaan "Maan korvessa..."

ja sen jälkeen nyökkäsin omaisille. Sitten aukaisin Raamatun, jonka väliin olin laittanut kirjoittamani puheen. Suoritin siunauksen ja puhuin. Sanoin vielä, että me läsnäolijat kaikki tunsimme Merjan ja Tapion ja tulen puhumaan heistä tässä siunauspuheessa Memmana ja Tapina, koska niillä nimillä me heidät tunsimme.

Puheeni jälkeen alkoi siunauslaulu, joka oli *Stairway To Heaven*. Kanttori soitti ja lauloi tuon yli kymmenen minuutin biisin. Hän oli reilun viikon harjoitellut sitä. Eihän sitä voi verrata Led Zeppelinin vetoon, mutta en voi muuta kuin nostaa hattua tälle kanttorille. Muistan, kuinka kylmät väreet kulkivat ihollani, kun kuuntelin hänen lauluaan. Kuuntelin ja itkin. Istuin pastorin paikalla etupenkissä. En ollut vain virkaa tekevä pastori, vaan KK, Memman ja Tapin vanha tuttu. Yksi niistä ihmisistä, jotka kesäisin 80–90-luvulla istuivat Valkeisenlammen rannalla juomassa kaljaa ja viiniä, polttamassa paukkuja ja puhumassa kaikkea mitä noissa kuvioissa puhutaan. En ole koskaan päässyt siitä tunteesta, että olen yksi siitä porukasta. Se ei tarkoita sitä, että kokisin edelleen olevani toisen luokan kansalainen. Menneisyyteni on osa identiteettiäni. En koe olevani sen vuoksi rikki.

Sellainen minä olin.

Tällainen minä olen nyt. Ja loppujen lopuksi olen edelleen sama ihminen.

Tapin ja Memman hautajaisissa rukoilin Memman pojan Jarin kanssa seurakuntatalon eteisessä. Hän itki ja sanoi: ”Elämän pitäisi muuttua. Tämä ei tule muuten päätymään hyvin.”

Seuraavana päivänä hautajaisten jälkeen Jari hävis ykskaks. Kukaan ei tiennyt missä Jari on. Omaiset laittoi

Facebookiin kyselyjä että tietääkö joku missä hän on. Kukaan ei tiennyt, mutta onneksi myös poliisi valvoo somea ja sieltä tuli viesti ettei tarvi hätäillä, Jari on turvassa. Hänet oli otettu kiinni ja viety vankilaan.

Kun hautajaisista oli kulunut vuosi, tuli uusi järkyttävä tieto. Soitin aamupäivällä Memman toiselle pojalle Joni-Matille. Kysyin lupaa kertoa tuon Memman ja Tapin hautajaiskuvion, sekä mitä hänelle ja hänen veljelleen kuuluu? Joni oli se, joka oli elämässä jämäkästi kiinni, kun taas Jarin elämä oli sitä mitä se oli. Puoli viideltä iltapäivällä sain viestin: ”Jari on kuollut.”

Kuinka paljon kuolema vaanii noissa kuvioissa, kuinka paljon kuolema korjaa satoa. Kuinka paljon nuoria menee. Jarilla oli kolme lasta. Kaikki ovat jo aikuisia, mutta iästä riippumatta he ovat isänsä lapsia. He ovat joutuneet näkemään läheltä sen helvetin, jonka päihteet aiheuttavat. Vaikka Jari ei olisi aina onnistunut isänä, hän oli silti heidän isänsä. Hän oli osa heidän identiteettiään, heidän lapsuuttaan ja heidän muistojaan. Jossakin niiden vuosien keskellä oli varmasti myös hyviä hetkiä – sellaisia, jotka vain lapset muistavat.

En tiedä mitä tästä seuraa. Sama helvetillinen kiertokulku jatkuu. Kukahen on seuraava?

MAANINKA

Kari hakee minut Siilinjärven asemalta. Olen matkustanut monta tuntia Turusta, mutta pystyn onneksi torkahtelemaan junassa. Varmaan puolet matkasta meni nukkuessa ja toinen puoli Spotify-listaa kuunnellessa.

Kari on uskovainen, minä en. Tapasimme jo syksyllä, kun sain tämän elämäkertatilauksen ja kävin kuuntelemassa hänen huumevalistusluentonsa Tampereella ja Nokialla. Kari on tehokas puhuja. Kävimme sen jälkeen syömässä ja meillä synkkäsi hyvin. Kari on suorapuheinen eikä yritä esittää mitään. Näin heti, että hänen kanssaan on helppo tulla toimeen.

En tiedä juuri mitään narkomaanien elämästä tai rikollismaailmasta. Kuopio on minulle tuttu kaupunki, koska vaimoni on sieltä kotoisin ja olen käynyt siellä keikoilla. Olen ollut Kuopiossa esiintymässä jo 80–90-luvuilla, kun Kari pyöritti siellä huumekauppaa. Emme koskaan kohdanneet. Tunsimme Limu-nimisen kuopiolaisen kaverin, joka järkkäsi meille keikkoja ja myi pilveä. Ostimme häneltä joskus. Itse en ole välittänyt pilvenpoltosta, koska en polta tupakkaa enkä osaa kunnolla vetää henkeen. Hieman huimaavan olon olen saanut pilvestä, mutta sekin on tuntunut lähinnä epämiellyttävältä. Viinaa olen varmasti juonut enemmän kuin lääkäri määrää, mutta olen suosinut viinejä ja oluita ja

yleensä olen lopettanut juomisen siinä vaiheessa, kun olen alkanut kunnolla tulla humalaan.

Olen tässä Karin kirjaprojektissa mukana kirjoittajana. Docendo pestasi minut tähän hommaan. En ole varma millaista kirjaa olemme tekemässä, tuleeko tästä huumevalistusjuttu vai uskonnollinen. No, ei tästä mitään hengelistä tule, mutta onhan tuo kaveri pastori, joka on juttunsa kanssa tosissaan, niin ei sitä hengellisyyttä saa poiskaan. Olen kuunnellut ja purkanut tekstiksi Karin lähettämiä äänityksiä, joissa hän kertoo itse tai haastattelee toisia ihmisiä. Korutonta kertomaahan se on. Halusin tulla käymään Karin luona Maaningalla, jotta näkisin toisen, valoisamman puolen hänen elämästään.

Ajamme Maaningan kylän suuntaan. Nyt on toukokuun 14. ja puut alkavat olla jo vehreitä. Pari töyhtöhyökkää lähtee lentoon pellolta. Kari kertoo mikä hänen suhteensa on Maaninkaan. Hän on viettänyt täällä lapsuutensa kesiiä.

Saavumme talolle. Se on melko pieni ja moderni. Ympäristöllä on useita piharakennuksia. Talon sivuun ollaan rakentamassa jotain. Kaksi koiraa tulee tervehtimään meitä. Kari esittelee minulle taloa. Olohuoneessa on isot maisemäikkunat, joista avautuu näkymä pihaan ja järvelle. Asunto on hyvin siisti. Saan käyttööni pienen makuuhuoneen.

Avokeittiön pöydälle on katettu lautaset ja aterimet. Kari kysyy juonko saunassa olutta. Hänellä on vain alkoholiton olutta ja muuta ei tule. Sanon, etten ole tänne ryypäämään tullut.

Kari nauraa ja alkaa kertoa elämäntarinaansa.

— Me ostettiin tällä tontilla seisonut mökki, kun mun isä kuoli. Kun tyhjennettiin tavaroita tuosta aitasta, niin sieltähän löyty parit pontikkapannut. Niillä tehtiin muutakin

kuin käsidesiä. Ne on sitten hoidettu muualle. Joskus isä-
ukon kanssa tässä tontilla tiputettiin pontikkaa. Kerran
mulla oli pirikuuri takana ja päätin tulla tänne mökille
lepäämään. Naapuri tuosta vastarannalta tuli meille. Isä ja
naapuri lähti viemään verkkoja järvelle, ja pontikkapannu
oli kuumenemassa. Oli sovittu, että minä jään kahtomaan
sitä ja siitähän pitää aina ensimmäiset kaks kahvikupillista
heittää pois, koska siinä on aina sitä myrkkyä alussa. Pon-
tikka rupes tippumaan. Ensimmäisen kahvikupillisen mä
heitin menemään, mutta sitten ajattelin, että en minä tuota
toista enää heitä, ja sehän oli aika tuhtia evästä. Vedin sen
huiviin ja kerkisin vielä toisenkin kupillisen ottaa.

Kysymys oli siis jostain kaheksankymppisestä evästä.
Olin pitkän aikaa valvonu ja muutenkin huonossa kun-
nossa. Kun isäukko tulee naapurin kanssa, niin minähän
olen kännissä jo. Ukko sanoo mulle, että taas on pitäny
niitä pillereitä syyä. Mulla palo käämit. Sanoin etten ole
mitään pillereitä syöny. Se jotain mussutti mulle, ja otin
perhosveitsen takataskusta ja vähän pyöräytin sitä ja sanoin
että minä otan auton ja lähden kiitämään. Isäukko sanoi
että et ota etkä lähe mihinkään täältä. Kun mökkinaapuri
näki sen veitsen, niin se nousi tuolista ja sanoi jaaha, minä
taian lähtee. Otin autonavaimet ja lähin ajamaan. En mä
päässy monta kilometriä, kun löysin itteni ojasta.

Joo, nuo on niitä huonompia muistoja, mitä tälle ton-
tille mahtuu. Uhkasin isääni veitsellä kun se ei ruvennu
antaa mulle autonavaimia.

Isäukko kuoli vuonna 2018 tammikuun toisena päi-
vänä. Olin sillä hetkellä pitämässä isää kädestä kiinni. Se
oli hyvä hetki mulle, mutta mä en surru oikeestaan silloin
sitä yhtään. Mulla oli sellanen pastorimuudi päällä ja mä
vaan aattelin käytännön asioita: hoidetaan nää hommat,

Tositarina miehestä, joka elää kahden maailman rajalla.

Kari KK Korhonen on entinen ammatti- ja taparikollinen, joka ei kääntänyt selkää menneisyydelleen, vaan palasi sinne pastorina.

KK liikkuu paikoissa, joihin papit harvoin kutsutaan: huume-kämpissä, vankiloissa, teho-osastojen saattohuoneissa ja hautajaisissa, joihin ei haluta "tavallista pappia". Hän on tukena ihmisille, jotka eivät luota viranomaisiin, instituutioihin tai Jumalaan. Ihmisille, joiden kaulaan on tatuoitu viha, mutta joiden elämässä pelko ja yksinäisyys ovat jatkuvasti läsnä. KK istuu rikollisten vierellä viimeisinä hetkinä, pitää kädestä kiinni silloin, kun koneet sammuvat ja sanoo ääneen ne sanat, joita kukaan muu ei osaa sanoa.

Kirja avaa true crimen täysin uudesta kulmasta: ei rikosten tekijänä tai tutkijana, vaan ihmisenä, joka kulkee rikollisen rinnalla loppuun asti. *Alamaailman pastori* on kertomus uskosta, lojaaliudesta ja siitä, mitä tapahtuu, kun armo viedään paikkoihin, joissa sitä ei ole totuttu näkemään.

Kari KK Korhonen (s. 1969) on pastori ja päihdevalistaja, sekä ex- ammatti- ja taparikollinen, jonka elämä muuttui 1993 vankilassa.

© Juha Meiso

Kauko Röyhkä on tunnettu rock-muusikko sekä tuottelias, monipuolinen ja palkittu kirjailija. Hänen laajaan tuotantoonsa kuuluu kolmisenkymmentä teosta romaaneista muistelmiin sekä tietokirjoihin.

ISBN 978-952-850-914-1

KL 99.1

www.docendo.fi

Kansi: Jussi Jääskeläinen

Kannen kuva: Heidi Korhonen